

TERRI
BLACKSTOCK

Ontsnapt

Terri Blackstock

Ontsnapt

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KOK

Gebakken rijst is het niet waard om voor te sterven.

Ik had nooit naar binnen moeten gaan. Ik had me bij fastfood moeten houden, dan had ik door de drive-in kunnen rijden, mijn bestelling doorgeven en mijn eten door een loket aangereikt kunnen krijgen. Maar na uren op de weg moest ik naar de wc en mijn gezicht wassen, en hamburgers, friet en salades was ik spuugzat. Ik stopte bij een Chinees restaurant dat weggestopt zit in dit winkelcentrum, omdat ik veronderstelde dat er niet veel gasten zouden zijn op dit tijdstip van de dag. Meestal is het licht gedempt in Chinese restaurants, dus met mijn pruik met lange, bruine haren en de bril die ik draag om mijn ogen te verbergen, dacht ik dat het wel moest lukken. Maar er zijn meerdere tekeningen van mijn mogelijke vermommingen in de media verschenen.

Het zitje in de hoek zit vol met studenten. Een meisje kijkt naar me, fluistert iets tegen haar vriendin en nu zit iedereen aan tafel naar me te staren. Eentje pakt haar telefoon.

Uiterlijk kalm slenter ik naar de deur. De serveerster rent achter me aan. 'Eten bijna klaar!'

‘Ik ben zo terug,’ zeg ik, maar dat ben ik niet van plan.

Buiten loop ik haastig over de stoep. Bij de deur van een groot warenhuis kijk ik om. Twee meisjes zijn uit het restaurant naar buiten gestoven en praten druk in hun telefoon. Ik kijk naar mijn auto. Daar kan ik nu niet heen. Als die meisjes me zien instappen, weet de politie in wat voor auto ik rij en dan moet ik weer aan een andere zien te komen. Ik heb niet genoeg geld meer. Deze had ik zonder Dylans hulp niet kunnen kopen.

Ik ga het warenhuis binnen en kijk rond, op zoek naar een plek waar ik me kan verstoppen. Achter in de winkel zie ik het bord voor de paskamers. Ik glip door de deur en vind een lege paskamer met een deur die op slot kan. Ik sluit mezelf op en ga op het bankje zitten om even op adem te komen. Mijn opties vliegen door mijn hoofd.

De studenten hebben me hier naar binnen zien gaan. De politie kan ieder ogenblik komen om me te arresteren. Mijn hart bonst en de hechtingen in mijn schouder voelen alsof ze op knappen staan. Ik vraag me af of ze geïnfecteerd zijn geraakt. Ik doe mijn mitella goed, maar dan dringt het tot me door dat die me verraadt. Misschien hebben die studenten me daaraan zelfs herkend. Ik doe hem af en stop hem in mijn tas.

Ik doe mijn pruik ook af en trek mijn zwart geverfde haar naar achteren in een paardenstaart. Met mijn armen tegen mijn ribben haal ik mijn honkbalpet uit mijn tas en zet hem op, trek mijn paardenstaart van achteren erdoor en zet mijn bril af. Ik trek mijn blouse uit, zodat ik alleen nog het T-shirt eronder draag. Ik doe mijn zonnebril op en bekijk mezelf in de spiegel. Ik zie er heel anders uit dan vijf minuten geleden.

Ik ga gebukt onder vermoeidheid – waarschijnlijk door het bloedverlies, van toen ik een paar dagen geleden werd neergeschoten – maar ik moet in beweging blijven. Ik hang de

riem van mijn tas over mijn goede schouder, dan stapel ik de kleren die in de paskamer hangen over mijn arm. Maakt niet uit dat ze me niet passen of dat niemand van mijn generatie ze ooit zou dragen. Ik moet eruitzien als een gewone klant tot ik door de achterdeur naar buiten kan.

Ik waag me de paskamer uit, voorzichtig met mijn gewonde arm. Ik veins belangstelling voor een rek met koopjes en kijk rond om te zien of ik de meisjes zie. Maar dat is niet het geval, dus ik kijk door het raam naar buiten. Ik zie een blauw zwaailicht. Daar zijn ze.

Ik ga weer naar achteren, in de hoop ergens een deur te vinden. Er is een draaideur met een bordje waarop staat 'alleen personeel' en ik laat de kleren die over mijn arm hangen, vallen en storm naar binnen. Ik haast me langs dozen en rekken vol kleren, een bezemkast en een emmer en een personeelstoilet. Ik zie de achterdeur voor leveranciers.

Ik doe hem open en kijk de steeg in. Hier is nog geen politieauto. Er is niemand buiten.

Ik steek de steeg over en loop, zwak en buiten adem als een hartpatiënt, door een stukje bos dat omhoog leidt tot ik zicht heb op het parkeerterrein. Achter een groepje bomen ga ik op een stronk zitten en kijk naar de studenten die met de politie praten en selfies maken met politieauto's op de achtergrond. Dit staat binnen twintig minuten op alle sociale media. Het komt op het plaatselijke nieuws, misschien zelfs het landelijke. Deze stad is nu verboden voor mij. Ik moet weg.

Ik blijf tussen de bomen lopen. Aan de andere kant van het bos kom ik uit in een slechte buurt. Mannen hangen rond op straathoeken en schaars geklede vrouwen benaderen auto's die vast staan in het verkeer.

Ik zie een meisje met een blonde krullenpruik op, breder dan haar smalle schouders. Ik heb zwart haar gehad, bruin,

blond... Ik heb een rode pruik gehad, een blonde pruik, een bruine pruik. Die hadden allemaal geen sterke krullen. Daar zouden ze niet naar zoeken.

Ik loop tussen de bomen door de heuvel af en wacht tot het meisje weer naar de gebarsten stoep komt. 'Neem me niet kwalijk,' zeg ik. 'Kan ik je even spreken?'

Ze kijkt alsof ze het te druk voor me heeft, dus ik voeg eraan toe: 'Ik geef er geld voor.'

Nu heb ik haar aandacht. 'Wat is er, schat?'

'Ik vind je haar mooi. Is het een pruik?'

'Ja,' zegt ze en ze voelt eraan. 'Dank je.'

'Ik vroeg me af of ik hem van je kan kopen.'

Ze lacht. 'Wat? Wil je mijn haar kopen?'

'Ik geef je tweehonderd contant.'

Ze aarzelt. 'Vier.'

'Twee vijftig.'

Ze is gepikeerd. 'Ik heb er een hoop geld voor betaald. Ik geef hem niet zomaar weg.'

'Oké,' zeg ik, zoekend naar mijn portemonnee. 'Driehonderd. Graag of niet.'

Ze ziet de andere pruik in mijn tas. 'Zeg, verzamel je pruiken of zoiets?'

'Ja, daar hou ik van. Ik ben actrice.'

Ze grinnikt en neemt haar haar af. Er komt kortgeknipt bruin haar met blonde highlights tevoorschijn. Ze zou voor een voetbalmoeder kunnen doorgaan met dat haar. Ze woelt er met haar handen door en steekt dan haar handen uit naar het geld. 'Ik vond dit echt een fijne pruik,' moppert ze.

'Je kunt toch voor veel minder geld een andere kopen?'

'Anders zou ik hem niet verkopen.'

'Bedankt,' zeg ik. 'Ik stel het erg op prijs.'

Ik neem de pruik en stop hem in mijn tas, die tot de rand

vol zit, en als het meisje zich afwendt, ga ik het bos weer in. Ik veeg hem af, vanbinnen en vanbuiten, en zet hem op. Hij voelt groot en slap. Ik kijk in mijn telefoon en zie dat hij helemaal niet zo lelijk staat. Ik vind hem eigenlijk wel mooi. Met mijn zonnebril op zal niemand me herkennen.

Ik ga een poosje op de grond zitten. Ik wou dat ik eten had gehaald voordat ik moest vluchten. Ik ben uitgehongerd, maar het zal nog wel even duren tot ik kan eten.

Na een paar uur moet ik weer naar de wc. Ik ga terug door het bos naar de straat waar de pruikendame werkte en zie een buurtwinkel met tralies voor de ramen. Ik ga naar binnen en probeer de wc-deur, maar hij zit op slot, dus ik moet om de sleutel vragen. Achter de kassa staat een tv aan en ik zie mijn gezicht al en beelden van mij in het restaurant. Ze waarschuwen de mensen dat ik in de buurt ben en dat ik gewapend en gevaarlijk kan zijn.

De caissière kijkt niet eens naar me. Ze overhandigt me de sleutel en ik haast me naar de damestoiletten. In gedachten inventariseer ik wat ze uit de beelden van de beveiligingscamera zullen kunnen halen. Mijn tas, natuurlijk. Hij is groot, zwart en onopvallend, maar ik maak hem leeg in de wasbak en keer hem binnenstebuiten, zodat de geruite voering aan de buitenkant zit, en stop alles terug. Ik kijk naar mijn schoenen. Het zijn grijze sneakers. Die vallen evenmin op als mijn spijkerbroek.

Pas dan realiseer ik me dat het verband om mijn schouder zichtbaar is zonder de blouse die ik over mijn T-shirt droeg. En ik heb geen andere trui om aan te trekken.

Er klopt iemand aan de deur en ik roep: ‘Bijna klaar!’

Weer kijk ik in de spiegel en zucht. Dan haal ik de blouse tevoorschijn die ik had uitgetrokken en slinger hem als een handdoek over mijn gewonde schouder.

Ik hoor meer sirenes en zie blauwe zwaailichten flitsen in het glas van het raam boven mijn hoofd. Zijn ze nog steeds naar me op zoek?

Met het zweet op mijn voorhoofd doe ik de deur open en stap naar buiten. De wachtende vrouw grist de sleutel uit mijn hand en stuift naar binnen.

De caissières zijn afgeleid door de politieauto's die langsrijden en de opschudding. Ik zie een rek met T-shirts, dus ik pak er een, plus een pakje pindakaascrackers, stap naar de toonbank en schraap mijn keel. Een van de caissières kijkt naar de spullen en niet naar mij. 'Is dit alles?'

'Ja,' zeg ik.

Ze slaat het aan en geeft me een bonnetje. Ik gooi het T-shirt ook over mijn schouder en ga naar buiten. Om de hoek van het gebouw trek ik het T-shirt aan over mijn andere en gooi mijn blouse en de lange bruine pruik in een vuilnisbak. Een plastic tasje dat erin zit, prop ik boven op mijn spullen.

Als ze me nu vinden, is er geen onmiddellijk bewijs dat aantoonst dat ik degene ben die gezien is in het restaurant.

Ik ga terug door het bos, in de hoop dat ik bij mijn auto kan komen. De politieauto's zouden onderhand verdwenen moeten zijn uit het winkelcentrum. Zijn ze gestopt met zoeken?

Uitgeput loop ik de heuvel af en om de winkels heen naar het parkeerterrein aan de voorkant. Zonder aarzelen loop ik doelbewust naar mijn auto. Ik stap in en kijk niet eens om voordat ik weggrijp uit het vak.

Ik zie een politieauto op het parkeerterrein staan, maar de lichten zijn uit. De chauffeur zie ik nergens. Ik rij het parkeerterrein af, het verkeer in.

Als ik ver genoeg weg ben, durf ik weer te ademen.

IK ZIE EEN POLITIEAUTO OP HET PARKEERTERREIN STAAN.
DE LICHTEN ZIJN UIT. DE CHAUFFEUR ZIE IK NERGENS.
IK RIJ HET VERKEER IN. ALS IK VER GENOEG WEG BEN,
DURF IK WEER TE ADEMEN.

Casey Cox heeft zichzelf weer onvindbaar moeten maken – dit keer verstopt ze zich in Memphis. Toch is alles nu anders: ze weet dat rechercheur Dylan aan haar kant staat en dat hij alles zal doen om haar te helpen de moordenaar van haar vriend Brent voor het gerecht te slepen. Dylan wordt steeds meer een vriend voor Casey – en misschien zelfs meer dan dat.

Maar als Casey en Dylan naar de officier van justitie gaan met al het bewijs dat ze inmiddels hebben verzameld, komen ze er achter dat ze zelfs daar niemand kunnen vertrouwen. Na een wanhopige ontsnapping zijn ze radeloos. Waar kunnen ze nu nog heen?

De spannende romans van **TERRI BLACKSTOCK** zijn wereldwijd geliefd. Er gingen al meer dan zes miljoen exemplaren over de toonbank. *Ontsnapt* is het vervolg op *Op de vlucht* en *Onvindbaar*.

UITGEVERIJ

KOK

ISBN 978 90 297 2744 0 NUR 332

9 789029 727440

WWW.KOK.NL